

Policejní prezidium poradní komise policejního prezidenta
Došlo: 18-09-2009
Č.j.: PPR-14143/CJ-2009-9CKP
Počet listů: 9 Přílohy: 1 obálka

převidováno k č.j. PPR-419/CJ-2009-99KP

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. [redacted] a soudců Mgr. [redacted] a Mgr. [redacted] ve věci žalobce: ve věci žalobce: [redacted], bytem [redacted], zast. Mgr. [redacted], advokátkou v Praze 1, [redacted], proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium ČR**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti fiktivnímu rozhodnutí Policie ČR, Policejního prezidia ČR o zamítnutí odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí o odepření informací a proti rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 23.12.2005, čj. PPR-345/K-PK-2005,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 23.12.2005, čj. PPR-345/K-PK-2005 a rozhodnutí Policie ČR, Policejního prezidia ČR o zamítnutí odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí o odepření informací požadovaných žádostí žalobce ze dne 11.11.2005 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. [redacted], advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí policejního prezidenta Policie České republiky ze dne 23.12.2005, čj. PPR-345/K-PK-2005, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti fiktivnímu rozhodnutí o neposkytnutí informací podle ustanovení zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále také jako zákon). Žalovaný

dospěl k závěru, že odvolání podané žalobcem nebylo přípustné, neboť požadované informace byly žalobci poskytnuty dne 21.11.2005, a to ve sdělení oddělení kontroly a stížností Policejního prezidia České republiky pod čj. PPR-2100/OKS-ST-2005, a nenastaly tak skutečnosti uvedené v ust. § 15 odst. 4 zákona, které by opravňovaly žalobce k podání odvolání. Žalovaný v rozhodnutí vycházel ze skutečnosti, že na žádost žalobce ze dne 11.11.2005 o poskytnutí informací o obsahu celého spisu oddělení kontroly a stížností Policejního prezidia ČR čj. PPR-2100/OKS-ST-2005 (týkajícího se vyřizování opakované stížnosti žalobce na protiprávní jednání pracovníka skupiny kontroly a stížností Policie ČR, obvodního ředitelství Praha II) bylo reagováno sdělením vedoucího 2. skupiny oddělení kontroly a stížností Policejního prezidia ČR ze dne 16.11.2005, kterým bylo žalobci sděleno, že jeho žádosti bude vyhověno v rozsahu stanoveném příslušnými předpisy s tím, že žalobce byl vyzván, aby kontaktoval pracovníka skupiny ohledně projednání vhodného termínu. Toto sdělení bylo předáno k poštovní přepravě dne 21.11.2005. Žalovaný přitom v rozhodnutí uvedl, že zákonná lhůta k poskytnutí informací končila dne 28.11.2005.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu. Tvrdil, že rozhodnutí žalovaného je nicotné, neboť jeho vydání bránila překážka věci rozhodnuté. Tímto rozhodnutím pak mělo být rozhodnutí nastolené na základě právní fikce podle ust. § 16 odst. 3 věta druhá zákona. V tomto ohledu žalobce tvrdil, že žádost (viz výše) byla podána dne 11.11.2005. Lhůta pro poskytnutí informace uplynula dne 26.11.2005, žalobci přitom k tomuto okamžiku nebyly požadované informace poskytnuty, nastala tedy fikce vydání rozhodnutí o odepření informací podle ust. § 15 odst. 4 zákona. Proti tomuto fiktivnímu rozhodnutí podal žalobce dne 2.12.2005 odvolání, o němž měl žalovaný rozhodnout nejpozději do 17.12.2005, popř. do 19.12.2005. O odvolání žalovaný do konce lhůty nerozhodl, bylo tak nastoleno na základě fikce rozhodnutí o zamítnutí odvolání podle ust. § 16 odst. 3 zákona. Také toto rozhodnutí žalobce požadoval zrušit, a to pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v absenci odůvodnění rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě na vrhl zamítnutí žaloby, přitom setrval na skutkových a právních závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí.

Z obsahu správního spisu se podává, že žalobce dne 11.11.2005 požádal Policii ČR, Policejní prezidium, podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí informací o obsahu celého spisu oddělení kontroly a stížností Policejního prezidia ČR čj. PPR-2100/OKS-ST-2005, týkajícího se vyřizování opakované stížnosti žalobce na protiprávní jednání pracovníka skupiny kontroly a stížností Policie ČR, obvodního ředitelství Praha II, k němuž došlo dne 30.6.2005 a na protiprávní vyřízení prvotní stížnosti oddělením kontroly a stížností Policie ČR, správy hlavního města Prahy. Žalobce v žádosti přímo požádal o to, aby byl seznámen s celým obsahem tohoto spisu a aby mu bylo umožněno pořídit jeho kopii. Na tuto žádost bylo reagováno prezidiem sdělením ze dne 16.11.2005. Žalobci bylo sděleno, že žádosti bude vyhověno, přitom byl vyzván, aby kontaktoval vyřizujícího pracovníka ohledně projednání vhodného termínu.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 27.4.2007, čj. 7 ca 1/2006-31. Dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je nicotné. V tomto rozsudku uvedl: „Pro posouzení dané věci je rozhodná otázka, zdali bylo podání žalobce ze dne 11.11.2005 způsobilé vyvolat právní účinky, které zákon č. 106/1999 Sb. (ve znění účinném do 22.3.2006) s podáním žádosti o informace spojuje. Zásadní je v tomto ohledu obsah žádosti, tedy musí se v první řadě jednat o žádost o poskytnutí informace, dále se pak požadovaná informace musí vztahovat k působnosti povinného subjektu. Zákon č. 106/1999 Sb. je

obecnou normou upravující práva svobodného přístupu k informacím a základní podmínky, za nichž jsou informace poskytovány. Žalobce podáním ze dne 11.11.2005 žádal o seznámení se správním spisem vedeným oddělením kontroly a stížností Policie České republiky, jehož obsahem byla stížnost žalobcem podaná. Dále požadoval umožnění pořízení fotokopíí listin ve správním spisu obsažených. Podání žalobce tedy nesměřovalo ke zjištění konkrétní informace spadající do působnosti správního orgánu, nýbrž podáním se domáhal postupu ze strany správního orgánu, jehož výsledkem mělo být fyzické seznámení žalobce se spisem (umožnění nahlédnout do něj) a pořídit kopie listin v něm obsažených. Ač tedy žalobce podání formálně označil jako žádost podle zákona č. 106/1996 Sb., nejednalo se výkon obecného práva na informace, nýbrž o výkon práva stěžovatele, být seznámen s výsledkem řízení o stížnosti (ust. § 8 - § 11 vyhl. č. 150/1958 Ú.l.) a z toho vyplývající právo na seznámení se s obsahem stížnostního spisu. Důvodně tedy správní orgán na žádost žalobce reagoval sdělením ze dne 16.11.2006, v němž žalobce vyzval k součinnosti.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem tedy podání žalobce nebylo způsobilé vyvolat právní účinky, které výše uvedený zákon s podáním žádosti spojuje. Neexistovalo zde tak žádné žalobcem v žalobě tvrzené rozhodnutí o neposkytnutí informací nastolené na základě právní fikce podle ust. § 15 odst. 4 zákona, na právní vztahy založené podanou žádostí se potom zákon č. 106/1999 Sb. vůbec nevztahuje. Podle tohoto zákona tedy neměl postupovat ani žalovaný, pro jeho rozhodování o odvolání žalobce v tomto ohledu chyběl zákonný podklad. Žalovaný nebyl povinný subjektem nejbližší vyššího stupně nadřízeným povinnému subjektu, který byl žalobcem o poskytnutí informací žádán. Neměl tedy ani pravomoc vydat rozhodnutí o zamítnutí odvolání podle ust. § 16 odst. 2 zákona. S ohledem na tuto skutečnost je rozhodnutí žalovaného nicotné. Soud proto postupoval podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. a nicotnost rozhodnutí bez nařízení jednání vyslovil.

Pokud žalobce napadl žalobou i rozhodnutí zrušení fiktivního rozhodnutí Policie ČR, Policejního prezidia ČR o zamítnutí odvolání proti fiktivnímu rozhodnutí o odepření informací požadovaných žádostí žalobce ze dne 11.11.2005, soud žalobu odmítl. Neexistuje-li totiž fiktivní rozhodnutí o neposkytnutí informace (viz výše), nemůže být ani vydáno fiktivní rozhodnutí o zamítnutí rozkladu proti takovému neexistujícímu rozhodnutí. Neexistence žalovaného rozhodnutí je neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení, pro který je nutné žalobu odmítnout podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.“

Citovaný rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen rozsudkem Nejvyššího právního soudu ze dne 26.11.2008, čj. 4 As 54/2007-57. Nejvyšší správní soud mj. v rozsudku uvedl: „Požadované seznámení s celým obsahem spisu týkajícího se vyřizování stížnosti a umožnění pořídit si jeho kopii mělo být Městským soudem v Praze podřazeno režimu zákona č. 106/1999 Sb., a nikoliv stížnostní vyhlášce č. 150/1958 Ú. l., která ostatně nic takového neupravovala.“

Stěžovatel dále v kasační stížnosti vytýkal městskému soudu mj. to, že jeho rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Nedostatek důvodů spatřoval stěžovatel v tom, že pro rozhodnutí výrokem II. a IV. městský soud vyšel ze zjištění, které nemá oporu v provedeném dokazování, resp. v obsahu správního spisu. Tímto zjištěním bylo, že žalobce v reakci na svoji žádost o poskytnutí informací ze dne 11. 11. 2005, obdržel od žalovaného sdělení ze dne 16. 11. 2005, že jeho žádosti bude vyhověno a vyzval jej, aby kontaktoval vhodného pracovníka ohledně projednání vhodného termínu. Stěžovatel uvádí, že takové sdělení nikdy neobdržel, žalovaný ani netvrdí, že by tuto písemnost odeslal doporučeně do vlastních rukou, resp. že by vůbec byla prokazatelně odeslána a doručena. Na tuto námítku,

byť obsaženou v žalobě, soud nijak nereagoval, rozsudek tak nemá oporu v obsahu správního spisu a zároveň je pro nedostatek odůvodnění (pro nevypořádání se všemi žalobními námitkami) nepřezkoumatelný a zmatečný.

Stěžovatel v žalobě zejména uvedl, rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 23. 12. 2005 o odvolání stěžovatele je odůvodněno tím, že prý dne 21. 11. 2005 bylo dáno podatelnou k poštovní přepravě sdělení vedoucího 2. skupiny oddělení kontroly a stížností Policejního prezidia Policie ČR mjr. M. F., ve kterém mělo být stěžovateli sděleno, že jeho žádosti bude vyhověno, a to v rozsahu stanoveném příslušnými předpisy (stěžovatel k tomu poznamenal, že tím bylo implikováno, že mělo být vyhověno žádosti nikoliv v celém rozsahu, ale jen v rozsahu omezeném, a tak byl na místě postup podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., který nenásledoval). Toto sdělení mělo být odesláno „obyčejně“ a nikoliv do vlastních rukou. Stěžovatel dále poukázal na to, že v odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že pokud stěžovatel předmětné sdělení neobdržel, není to zaviněno chybným postupem povinného subjektu, ale pravděpodobně nedostatkem ve službách držitele poštovní licence. Žalovaný uzavřel odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrzením, že požadované informace stěžovateli byly poskytnuty v zákonné lhůtě (přestože on žádné neobdržel), a proto nelze podat odvolání.

Jakkoli tedy stěžovatel v žalobě přímo a samostatně neuvedl, že mu předmětné sdělení ze dne 16. 11. 2005 nebylo doručeno, námitkami proti napadenému rozhodnutí žalovaného jednoznačně zpochybnil to, že by mu takové sdělení doručeno bylo, stejně jako namítal, že ani případným doručením takového sdělení by nebyly požadované informace poskytnuty.

Z obsahu odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že se městský soud touto žalobní námitkou – skutečně nezabýval, a toliko konstatoval, že správní orgán na žádost stěžovatele důvodně reagoval sdělením ze dne 16. 11. 2005, v němž jej vyzval k součinnosti. Meritorní posouzení této námitky soudem je třeba především z toho důvodu, aby bylo možno vůbec rozhodnout, zda bylo či nebylo učiněno zadost požadavkům zákona č. 106/1999 Sb. Za situace, kdy tato zákonná úprava znala a výslovně uváděla jako jeden ze způsobů poskytnutí informace „..... nahlédnutí do spisu, včetně možnosti poříditi kopii, ...“, bylo zřejmé, že povinný v návaznosti na podanou žádost musel nejprve, jako subjekt, u něhož se spis zpravidla nacházel, žadateli poskytnout reálnou možnost do spisu nahlédnout a příp. upřesnit, kopie kterých listin ze spisu požaduje, musel mu spis k nahlédnutí „zpřístupnit“ a k tomu bylo nutně třeba žadateli nabídnout místo a čas pro dané nahlédnutí. Teprve na základě posouzení těchto skutečností bude možno učinit závěr o opodstatněnosti úvah o fiktivním či fiktivních rozhodnutích v posuzované věci, jak to činí stěžovatel ve své kasační stížnosti.“

V souladu s právním názorem Nejvyššího právního soudu tedy soud posuzoval, zdali reakce správního orgánu na žádost splňovala náležitosti zákona o svobodném přístupu k informacím a byla poskytnutím informace.

Podle ust. § 2 odst. 1 zákona (ve znění účinném do 22.3.2006) jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány a orgány územní samosprávy a veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Podle ust. § 4 zákona povinné subjekty poskytují informace žadateli na základě žádosti nebo zveřejněním.

Podle ust. § 14 odst. 3 písm. c) cit. zákona povinný subjekt posoudí obsah žádosti a poskytne požadovanou informaci ve lhůtě nejpozději do 15 dnů od přijetí podání nebo od upřesnění žádosti, a to písemně, nahlédnutím do spisu, včetně možnosti pořídit kopii, nebo na paměťových médiích.

Podle ust. § 15 odst. 1 cit. zákona pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá o tom ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží podle § 14 odst. 2 nebo podle § 14 odst. 3 písm. b). Je-li povinným subjektem obec, vydává rozhodnutí obecní úřad. Podle odst. 4 cit. ustanovení jestliže orgán ve lhůtě pro vyřízení žádosti neposkytl informace či nevydal rozhodnutí podle § 15 odst. 1, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým informace odepřel. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15 dnů ode dne, kdy uplynula lhůta pro vyřízení žádosti. Podle ust. § 16 odst. 3 cit. zákona odvolací orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů od předložení odvolání povinným subjektem. Jestliže v uvedené lhůtě o odvolání nerozhodl, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil; za den doručení tohoto rozhodnutí se považuje den následující po uplynutí lhůty pro vyřízení odvolání.

Pokud správní orgán na žádost žalobce reagoval sdělením ze dne 16.11.2005, kterým bylo žalobci sděleno, že žádosti bude vyhověno, a žalobce byl vyzván, aby kontaktoval vyřizujícího pracovníka ohledně projednání vhodného termínu, nejednalo se o poskytnutí informace. Tímto sdělením totiž žalobci nebyla poskytnuta reálná možnost do spisu nahlédnout, resp. toto sdělení k takovému nahlédnutí zatím přímo nesměřovalo. Správní orgán pouze sdělil, že v budoucnu bude žalobci spis zpřístupněn, přitom však byl další postup závislý na aktivitě žadatele o poskytnutí informace. Takové sdělení bylo tedy příslibem informace poskytnout, aniž by byly žadateli přímo nabídnuty místo a čas pro dané nahlédnutí. Pouze takový postup, tedy určení místa a času, kdy lze do spisu nahlédnout, je přitom možné za poskytnutí informace považovat.

Pokud tedy sdělení ze dne 16.11.2005 nebylo poskytnutím informace, a informace jinak poskytnuta nebyla a nebylo ani rozhodnuto o neposkytnutí informace, soud shledal důvodným tvrzení žalobce, že lhůta pro poskytnutí informace požadované dne 11.11.2005. uplynula dne 26.11.2005. Jelikož žalobci nebyly požadované informace poskytnuty, nastala fikce vydání rozhodnutí o odepření informací podle ust. § 15 odst. 4 zákona. Pokud proti tomuto fiktivnímu rozhodnutí podal žalobce dne 2.12.2005 odvolání, měl o něm žalovaný rozhodnout nejpozději do 19.12.2005. O odvolání žalovaný do konce lhůty nerozhodl, bylo tak nastoleno na základě fikce rozhodnutí o zamítnutí odvolání podle ust. § 16 odst. 3 zákona. Zde soud vychází z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že odvolání bylo doručeno Policejnímu Prezidiu České republiky dne 2.12.2005. V rozsudcích 7 A 76/2002-47 ze dne 4.11.2003 a 6 A 125/2000 – 45 ze dne 27.11.2003, přitom Nejvyšší správní soud uzavřel, že za předložení opravného prostředku vedoucímu ústředního orgánu (zde policejnímu prezidentovi) k rozhodnutí se rozumí den doručení podatelně tohoto ústředního orgánu, tedy v daném případě podatelně Policejního prezidia České republiky. Pokud tedy žalovaný rozhodl o odvolání žalobce až dne 23.12.2005, rozhodl po uplynutí zákonné lhůty. Existují tedy vedle sebe rozhodnutí o zamítnutí odvolání vydané na základě fikce a dále rozhodnutí ze dne 23.12.2005, také žalobou napadené. Rozhodnutí na základě fikce neobsahuje odůvodnění, nejsou tedy známy důvody, pro které bylo odvolání zamítnuto. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (k tomu soud poukazuje na rozsáhlou judikaturu Nejvyššího právního soudu i Městského soudu v Praze). Jde-li o rozhodnutí ze dne 23.12.2005, nemá soud za to, že by jeho vydání bránila překážka věci rozhodnuté. Soud zde vychází z povahy fiktivního rozhodnutí, které svou formou nemůže konkurovat rozhodnutí

v písemné podobě, kde jsou uvedeny skutečnosti, na základě kterých bylo odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumáno, a důvody výroku rozhodnutí. Proto je takové rozhodnutí přezkoumatelné a vada spočívající v nedodržení lhůty bez dalšího nezpůsobuje jeho nezákonnost. Zde osud podotýká, že každé další rozhodnutí, pokud by opožděně vydané rozhodnutí bylo pro překážku věci rozhodnuté při existenci fiktivního rozhodnutí zrušeno, již bude vydáno „opožděně“, tedy po lhůtě určené k rozhodnutí o odvolání, a to mnohem později než rozhodnutí, které stojí vedle fiktivního (soudem zatím pravomocně nezrušeného) rozhodnutí, resp. bylo vydáno po jeho vzniku. Žadatel o poskytnutí informace by totiž ve výsledku čekal na rozhodnutí o odvolání déle. Soud tedy věcně žalobou napadené rozhodnutí ze dne 23.12.2005 posoudil a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí je nezákonné. Žalovaný totiž vycházel z toho, že informace byla žalobci poskytnuta. Vzhledem k výše uvedenému závěru soudu o tom, kdy je informace spočívající v nahlédnutí do spisu a možnosti pořídit si kopii poskytnuta, však takový závěr není správný. Soud proto žalobou napadené rozhodnutí ze dne 23.12.2005 shledal nezákonným.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud bez jednání zrušil žalobou napadené fiktivní rozhodnutí podle sut. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů a rozhodnutí žalovaného ze dne 23.12.2005 pro nezákonnost.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s. Jelikož žalobce byl ve věci zcela úspěšný, přiznal mu soud náhradu nákladů řízení ve výši 9.800,- Kč, a to 2.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek z žaloby, a dále 3000,- Kč za zaplacený soudní poplatek z kasační stížnosti a 2x 2.100,- za 1 úkon právní služby a 2x 300,- Kč režijní paušál v řízení o kasační stížnosti podle ust. § 9, § 11 a § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, v platném znění. Platební místo soud určil k rukám advokáta (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř. za použití ust. § 64 s.ř.s).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 31. července 2009

Mgr. [redacted] v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
[redacted]

